



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 170/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Vrbom, advokátom, Námestie slobody 2, Humenné, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 41 T 76/2016 a jeho rozsudku z 3. novembra 2017 a proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 51/2017 a jeho rozsudku z 11. apríla 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 41 T 76/2016 a jeho rozsudkom z 3. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 51/2017 a jeho rozsudkom z 11. apríla 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutých rozsudkov a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. Domáha sa primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur a priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b), i) Trestného zákona. Bol mu uložený trest odňatia slobody

v trvaní 7 rokov nepodmienečne, trest prepadnutia majetku a trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek účtovnú činnosť na dobu 6 rokov.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ, ako aj prokurátor odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 11. apríla 2018 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste sťažovateľa a podľa § 322 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) mu uložil podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, 6 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek účtovnú činnosť na dobu 6 rokov.

4. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 78/2021 zo 7. decembra 2021, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozsudkami. Sťažovateľ namieta, že napadnuté rozsudky boli založené na nepravdivých skutočnostiach uvedených už v obžalobe, pričom skutočnosti, na základe ktorých bol uznaný za vinného, neboli preukázané reálnymi a konkrétnymi dôkazmi. Konajúce súdy neuviedli (napriek tomu, že to sťažovateľ namietal), 1. ktoré skutočnosti z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] mali vo vzťahu k nemu usvedčujúci charakter; 2. ktoré skutočnosti zo záznamu telefonической komunikácie (jeho prepisu) preukazujú fiktívne dodávky tovaru a následnú fiktívnu fakturáciu; 3. ako zo záznamu telefonической komunikácie (jej prepisu) vyplýva údajná požiadavka obžalovaného [REDAKOVANÉ] voči sťažovateľovi týkajúca sa dodania účtovných dokladov; 4. ako zo záznamu elektronickej komunikácie medzi sťažovateľom a obžalovanými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplýva, že títo ho riadili; 5. ktorými skutočnosťami ho usvedčoval obžalovaný [REDAKOVANÉ]; 6. konkrétny dôkaz, z ktorého vyplýva jeho vedomosť o schéme obchodovania; 7. konkrétny dôkaz, ktorý preukazuje, že mu obžalovaný [REDAKOVANÉ] vysvetľuje zmysel celého reťazca a ekonomickú podstatu jeho činnosti; 8. konkrétne skutočnosti o tom, ako mal riadiť a usmerňovať obžalovaného [REDAKOVANÉ]; 9. konkrétne skutočnosti preukazujúce jeho aktívnu participáciu na páchaní trestnej činnosti; 10. konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu (úmyselné zavinenie).

6. Konajúce súdy odignorovali námietky sťažovateľa a v plnej miere sa stotožnili s tvrdeniami prokuratúry (zahrnutými do obžaloby), hoci viaceré sťažovateľ v priebehu konania spochybnil. Okresný súd nedal sťažovateľovi dostatočnú možnosť vyjadriť sa na hlavnom pojednávaní, sťažovateľova vina bola založená aj na nezákonných dôkazoch (získaných pri domových prehliadkach, prehliadkach iných priestorov a pozemkov a osobných prehliadkach pre absenciu poučenia). V zmysle teórie o ovocí z otráveného stromu nemožno akceptovať ani ďalšie na uvedené dôkazy nadväzujúce dôkazy (znalecké posudky).

7. Napadnuté rozsudky nie sú riadne odôvodnené, sú nepreskúmateľné, keďže neposkytujú dostatočnú odpoveď na podstatné a rozhodujúce otázky vo vzťahu k predmetnej trestnej veci.

8. Napadnutými rozsudkami došlo k zásadnému zásahu do sťažovateľovej právnej istoty a postavenia. Musel strpieť obmedzenie osobnej slobody výkonom väzby a aktuálne tiež výkonom trestu odňatia slobody. Z týchto dôvodov sa domáha aj primeraného finančného zadost'učinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozsudkami. Sťažovateľ predovšetkým namieta vykonané dôkazy, na základe ktorých bol uznaný za vinného zo špecifikovaného trestného činu, a namieta tiež porušenie svojho práva na obhajobu.

10. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa (v bodoch III.1 a III.2) ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

III.1. K namiatanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 3. novembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

11. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 11. apríla 2018. Uplatnenie právomoci krajského súdu ako odvolacieho súdu vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

12. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namiatanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 11. apríla 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

13. Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Tdo 78/2021 zo 7. decembra 2021 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

14. Ústavný súd v závere konštatuje, že sťažovateľ dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odôvodnil v zásade zhodnou skutkovou a právnou argumentáciou ako ústavnú sťažnosť a túto argumentáciu v dovolacom konaní preskúmal najvyšší súd. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol, preto nebolo predmetom ústavného prieskumu. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu zároveň vylučuje, aby v uvedenej veci vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu